

ИЗ ЛИЧНОГ УГЛА

Мале тајне (сопственог) искуства

У јурњави за присвајањем живота, са крпљеним сенкама на светлој сцени свакодневице, трагом времена ка циљаној граници слободе, да се умећем схватања данима да смисао, затичемо се у опажајима главног приповедног лица разоткривајући крхкост и кавоћу сопственог смисла у јурњави дана за данима.

Приповедни колаж Бојане Николетић „Градска прича“ (БКЦ, Ново Милошево 2015) усложен је у четири прозна крокирања са циљаним ефектима да се блиц треном, у наглом реченичном рефлексу, прикажу сцене, у пролазу, олако превидјају, али су битне у разазнавању наших нарави у разноразним приликама и неприликама: „Есеј о ц“, (цукелама), „Градске приче“, „А афоризми“ и „Цртице“.

Самим садржајем, индикативно, Бојана Николетић нам сугерише фрагментариј урбане прозе смоговитог асфалта са тарамваском клавијатуром кроз контрабасна гужвања у аутобуски задатим тролејбусима са квартираном браваријом од бојлера до стамбених врата.

Опричано ће се налазити у фрагментаријуму ове прозе Фридрих Енгелс, Чарлс Дарвин, Мирослав Антић у цитату, Брем је испуштен, али не и Рајдард Киплинг са Кафком, разложно, уз

Змаја Огњена Вука као магичног опсенера из српске историје. Тим контекстуалним пертлањем реченица Бојана Николетић сугерише читаоцу како је све већ у књигама усложено и да ваља бити изборљив спрам тих бедкерских упутстава с упитним знаком како и куда даље међу цукелама свакакве феле. Еј, а ко би могле бити те цукеле, ако не њушке псеће љубоморне и завидне, а можда и жбије (мешавине змија и жаба) уз псе луталице или, једноставно, пси уличари које успутно срећеш и промишљаш псећу и своју самоћу као да и сам не припадаш неком чопору. Ту су и трапави медведи као и цењени пресретачи мајмуни или, опет, мајмуни истраживачи: подметнеш мајмуну грумен соли, он облапорно поједе ту со, онда јако ожедни и појури да тражи воду. Условно, ако си у мајмунском пределу где воде нема, ако имаш соли, почаст мајмуна, а он ће ти већ воду наћи. Вукови су опако трагичне цукеле, јесте да су оасно алави, али нису боље цукеле ни ловци, али историја приповеда како су вукови одгојили Ромула и

Рема, и Моглија, успутно, читајте и Киплинга.

У причи „Тамо и натра“ главно лице је дама, помало расејана, која ужива да у опажајним шетњама „проветрава очи“ којој, у случају, да плати превозну аутобуску карту крупном новчаницом, не враћају кусур, јер, боже мој, није бус трафика, а за кусур би се богме могле купити разноразне ситне

глупости од спајалице до јестине шминке и тако до куће док не буде доцкан за остављеног пса у стану. Издвојио бих, с фином атмосфером, праћену причу „Аустро-угарска“ о Великом Бечкерек, поред низа китњастих гарнишни, широких кревета са дубоким перинама за лаку ноћ, фријакерима, кривудајим сокацима поплочаним жутиим плочицама над којима лебди давни дух придошлог Буфала Била. И остаје ми, у свему томе, артерски бунар са гвозденим точком пред кућном капијом са огромном месинганом кваком, а за ту квакетину држи се девојчица да би потом зајездила кроз ваздух одгурнувши се ногом ка тек отвореним „засвођеним пролазом“ ајнфорт капије. Мириси колача уз тихе егедје као да сличе детињаријама Тургенева. Очигледно, судећи по тим сегментима „градских прича“, прозна магновења у чарању читаоца суочавају нас са особом која уме књижевно да опчара.

У сваком случају, пажљивим ослушкивањем других, ослушкунеш и неке тајне сопствених искустава. Перцепција Бојане Николетић јесте почесто журно, готово задихано и исхитрено убељена, али ваљало би ту журбу примирити стрпљењем казивања у везивању за типско.

Милутин Ж. Павлов